

Ordføreren (Udvalg): Jeg skal foreløbig bemærke, at et af Udvalgets Medlemmer, den ærede 5te Landsthingsmand for 7de Aarheds (S. Pedersen) ved Bortrejse har været forhindret fra at deeltage i Udvalgets Forhandlinger efter Sagens 2den Behandling. — Det første Ændringsforslag, som Udvalget har stillet, vil ikke komme Thinget uventet efter Udfaldet af Afstemningen ved sidste Behandling, og naar tillige henføres til de Ytringer, der fremkom under Forhandlingen. Det var dengang af Udvalget indstillet, at det skulde gøres enhver Eighnsmand til Pligt, saasnart han er udnævnt, at indfinde sig hos Districtslægen, for at denne kunde forviise sig om, hvorvidt han tilbørlig forstod den ham leverede trykte Veiledning. Dette har man nu foreslaaet noget forandret; Udvalget har foreslaaet, at det kun skal fastsættes, at, naar den udnævnte Eighnsmand ønsker nogen nærmere Oplysning angaaende Veiledningen, skal han have Ret til derom at henvende sig enten til Districtslægen eller til den nærmest boende Læge, og at det skal paaligge denne at yde ham den Veiledning, som han finder, at han trænger til. Udvalget har ikke fundet nogen Betænkelighed ved at fastsætte, at denne Pligt skal paalægges ikke blot Districtslægerne, men enhver Læge. Man kan ikke nære nogen Tvivl om, at det er en Hjælp, som enhver Læge, ogsaa uden at der gives ham noget Paalæg i saa Henseende, af sig selv vil være beredt til at yde, og det er slet ikke, fordi man har meent, at Paalæg derom var nødvendigt, at man har gjort dette Forslag. Hvad man væsentligt har søgt at opnaa ved dette Forslag, er, at der blev givet Eighnsmandene en Anviisning til at benytte den Fremgangsmaade, som i mange Tilfælde vistnok maa ansees for at være særdeles nyttig, men som det maaffee ellers ikke vilde falde dem ind at benytte, eller som de maaffee af en eller anden Grund vilde finde Betænkelighed ved at anvende, selv om de i og for sig maatte ansee det for ønskeligt. Men naar en saadan Anviisning blev givet dem i Loven — naar det først bliver indrykket i Loven, antage vi ogsaa, at det maa blive optaget i selve den trykte Veiledning — kunne vi ikke troe andet, end at det i mange Tilfælde vilde være

gavnligt. — Det Forslag, som Udvalget har stillet under Nr. 4, blev ligeledes bebudet ved 2den Behandling. Da Placaten af 26de Juni 1829 bliver ophævet ved Lovens § 9, have vi anseet det for nødvendigt, at det udtryffeligt blev udtalt i Paragraphen, at herved bortfaldt dog ikke den Forpligtelse, som i Genhold til Placaten paahviler Fattiglægerne i Kjøbenhavn til at udføre de i nærværende Lov omhandlede Forretninger uden Betaling. Der blev tillige under 2den Behandling bemærket, om det ikke skulde være hensigtsmæssigt ogsaa at træffe en lignende Bestemmelse for andre Steder end Kjøbenhavn for det Tilfælde, at der maatte være antaget Fattiglæger, hvem der ved deres Antagelse var blevet paalagt den Forpligtelse, at udføre disse Forretninger uden Betaling. Med Hensyn dertil gjælder imidlertid vistnok fuldkommen, hvad der blev ytret af den høitærede Justitsminister, at en saadan Bestemmelse ikke er nødvendig, idet det maa ansees som en Selvfølge, at deslige Contracter maae blive staaende ved Magt; men det har givet Udvalget Anledning til at overveie, om ikke ogsaa nogle Ord, der findes i § 8, første Stykke mod Slutningen, nemlig Ordene: „naar ikke anden Overenskomst er truffen“, helst burde udslettes; de ere nemlig uden Tvivl aldeles overflødige. Men naar de staae der, kunde man oplaste det Spørgsmaal, hvorfor de da ikke staae andre Steder i Loven, hvor de synes at kunne staae med samme Ret, navnlig et Par Linier ovenover, hvor det hedder: „Støer Begravelsen paa Fattigvæsenets Bekostning, erlægges fuld Betaling“. Ogsaa der maa det jo gjælde, at dette kun kommer til Anvendelse, „hvor ikke anden Overenskomst er truffen“. Derfor har Udvalget fremsat det under Nr. 2 stillede Ændringsforslag. — Ændringsforslaget under Nr. 3 er slet ikke andet end en sproglig Rettelse, som jeg ikke behøver nærmere at forklare. — Med Hensyn til det Ændringsforslag, der er stillet af 8 ærede Medlemmer om en lille Forandring i § 1, skal Udvalget aldeles henstille til den ærede Forsamling, hvorvidt den maatte finde, at de Udtryk, som disse ærede Forslagsstillere have bragt i Forslag, maatte være at foretrække. Man kunde maa-